

Každou neděli se slovo Boží hlásá křesťanskému společenství, aby den Páně byl ponořen do světla šířícího se z velikonočního tajemství. Při slavení Eucharistie se skutečně prožívá jakoby pravý dialog mezi Bohem a jeho lidem. Při biblických čteních se totiž znovu procházejí dějiny naší spásy prostřednictvím neustálého díla milosrdenství, jež se ohlašuje. Bůh k nám i dnes hovoří jako k přátelům a „zdržuje se“ s námi, aby nám daroval své společenství a ukázal nám cestu života. Jeho slovo se stává interpretem našich žádostí a starostí i plodnou odpovědí na to, abychom mohli konkrétně zakoušet jeho blízkost.

Bible je velkým příběhem, který vypráví podivuhodné věci Božího milosrdenství. Každá její stránka je proniknuta láskou Otce, který už při stvoření vtisknul do vesmíru znaky své lásky. Prostřednictvím slov proroků a mudroslovných spisů utvářel Duch Svátý dějiny Izraele poznáváním Boží něhy a blízkosti i navzdory nevěrnosti lidu. Ježíšův život a jeho kázání poznamenávají rozhodujícím způsobem křesťanské společenství, které pochopilo své poslání na základě Kristova mandátu být trvalým nástrojem jeho milosrdenství a jeho odpuštění (srov. Jan 20,23). Prostřednictvím Písma svatého, které se vírou církve udržuje živé, Pán i nadále hovoří ke své Nevěště a ukazuje jí cesty, po nichž má jít, aby evangelium spásy pronikalo ke všem. Mou velikou touhou je, aby se slovo Boží stále více slavilo, poznávalo a šířilo, protože díky němu můžeme lépe pochopit tajemství lásky, jež tryská z onoho zdroje milosrdenství. Apoštol to připomíná jasně:

„Všechno, co je v nich (svatých Písmech) napsáno, je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a k výchově ve spravedlnosti“ (2 Tim 3,16).

Bylo by vhodné, aby každé společenství jednu neděli během liturgického roku věnovalo úsilí o šíření, poznávání a prohlubování znalostí Písma svatého: jedna neděle plně věnovaná Božímu slovu pro pochopení nevyčerpatelného bohatství, které pochází z onoho trvalého dialogu Boha se svým lidem. Nebude přitom chybět kreativita obohacující tyto chvíle o iniciativy, které by věřící podněcovaly, aby se stávali živými nástroji pro předávání Slova.

Z listu papeže Františka k zakončení Svatého roku milosrdenství

www.biblickedilo.cz

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošík, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Farnost sv. Petra a Pavla

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Košťofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 17. 1. – 30. 1. 2022

17. 1. Po Památka sv. Antonína, opata

18. 1. Út Památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů

KA 17.00 za zdraví pro otce a děti

19. 1. St KA 08.00 za ++ rodiče Františka a Helenu a jejich děti

20. 1. Čt KA 08.00 za ++ Gabrielu a Karolinu

21. 1. Pá Památka sv. Anežky, panny a mučednice

KA 17.00 za děti Dominika, Vítku, Davida a Anežku

22. 1. So KA 17.00 za † Miroslava

23. 1. Ne 3. neděle v mezidobí (Božího slova)

KO 08.30 za ++ Annu a Karla Petrovy

sbírka na biblické dílo

24. 1. Po Památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve

25. 1. Út Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola

KA 17.00 za farní společenství

26. 1. St Památka sv. Timoteje a Tita, biskupů

KA 08.00 za ++ Vincenta a Ludmilu

27. 1. Čt KA 08.00 za † P. Františka Opletala

28. 1. Pá Památka sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve

KA 17.00 za rodiče Karla a Marii Štruplovy

29. 1. So KA 17.00 za Boží pomoc pro Evu, Marii a Annu

30. 1. Ne 4. neděle v mezidobí

KO 08.30 na poděkování za 40 let společného života Miroslavy a Jiřího

PAPEŽ FRANTIŠEK: PROLAMOVÁNÍ LIMITŮ

1. část studie prof. Tomáše Petráčka k současným proměnám papežství v historickém kontextu

Krátce po skončené konkláve se vždy objeví řada publicistických i odborných prací, které se pokouší vystihnout osobnost nově zvoleného papeže, odhalit co nejvíce z jeho minulosti a díky tomu naznačit, co od něj lze v nové pozici očekávat, jaké budou jeho priority a strategie. Zvláště v moderní době, kdy význam papežské moci uvnitř katolické církve dosáhl formálně a institucionálně svého historického maxima, což je ještě zesíleno obratným pohybem v roli globální celebrity a využíváním pozornosti médií nejen na četných zahraničních cestách, jimiž vynikal např. Jan Pavel II., je pozornost logická a očekávatelná. V současnosti je už tak vysoký zájem zesílený i obecně neklidnou a měnící se dobou a řadou krizí, jimiž prochází západní svět, společnost a samotná katolická církev, ale vlastně všechny tradiční historické církve a jejich odkaz. Po nějaké době se objevují další práce, která se pokouší o přesnější charakterizace pontifikátu na základě již učiněných rozhodnutí a vydaných dokumentů. Mají velký význam i proto, že mohou pomoci porozumět, o co papeži jde, jaké cíle sleduje, co všechno musí zohlednit a respektovat, jaké je jeho herní pole. Předpokladem k úspěšnému zvládnutí takového úkolu je ovšem co možná dokonalá znalost dějin papežství, včetně okolností institucionálního fungování římské kurie, kvalitní teologická průprava, dobrý vhled do současných nejen personálních poměrů uvnitř Sv. stolce, což jsou všechno kvality, které by měli mít vatikánisté či vatikanologové, kteří komentují dění okolo papežství, a k tomu je ještě zapotřebí snaha skutečně porozumět, nezaujímát předem dané vyhraněné ideologické vidění. Není pochyb, že po více než osmi letech pontifikátu papeže Františka současná situace umožňuje vznik takové dílčí prozatímní bilance.

Za základ a východisko reflexe některých

současných trendů nám poslouží nedávná publikace *The Liminal Papacy of Pope Francis* od jednoho z nejlepších současných vatikanistů na světě, historika a teologa Massima Faggioliho, která se zaměřuje především na úsilí papeže Františka brát vážně výzvy globalizace jako hlavní a základní úkol papežství v současné době. Snáší argumenty nejen pro to, že Františkův pontifikát se odehrává ve zlomové, přechodové době, ale rovněž že právě jeho papežství je v mnoha ohledech hraniční a přechodové. Je Františkův pontifikát součástí procesu konce tridentského modelu církve a papežství, anebo už znamená začátek nové éry?

Směrem ke skutečně globálnímu katolicismu

K překročení některých hranic došlo už samotným jeho zvolením a opakovaně se o nich mluvilo: první jezuita, první Latinoameričan, není ani akademik, ani diplomat, ani člen kurie. Zřejmě mnohem důležitějším faktorem je skutečnost, že je to první papež, který se narodil a vyrostl v megalopoli, navíc na jižní polocevní a v důležitém migračním centru. Před vstupem do řádu žil několik let v běžném zaměstnání, má zkušenosti se ženami jako svými rovnocennými spolupracovnicemi. Jako první papež nemá problém se světem jako globálním multikulturním a multináboženským velkoměstem, kde křesťanství žije bez privilegované pozice jako jedno náboženství mezi ostatními, dokonce to vítá a promýšlí cesty, jak se v něm církev může pohybovat. Jeho základní naladění je městské, kosmopolitní a pluralitní, což na rozdíl od mnoha jiných církevních představitelů, zvláště ve střední Evropě, nevnímá automaticky jako ohrožení a synonymum sekularizace. Urbanizace se mu naopak jeví jako výzva a příležitost pro církev. Dodejme, že z historického hlediska je to ostatně stejná situace jako prvních tři sta padesát let dějin křesťanství v římském impériu, tedy jakýsi přirozený habitat, ve kterém se církev zrodila a kde dokázala získat významnou

část populace pro evangelium, aniž by k tomu potřebovala mocenskou podporu státu.

František je prvním papežem, který skutečně počítá s globálním světem a vyvozuje z toho nutné závěry. V době studené války se Sovětským svazem se církev stala ideologickým pilířem svobodného světa, František navíc zdědil církev po atentátech 11. září 2001, kdy neo-konzervativní narativ vidí církev jako pevnou součást ideologické a politické antimuslimské aliance. Za Benedikta XVI. prošla církev re-evropeizací, tento papež měl oproti Janu Pavlu II. distancovanější postoj vůči mezináboženskému dialogu, stejně jako ekumenismu, a pokoušel se o ještě pevnější provázání církve a západní kultury. Není náhodou, že největší odpor vůči Františkovi pochází z kruhů, které se bojí jeho projektu odzápádnění katolické církve ve prospěch posílení vlivu a autonomie vyjádření víry dalších center církevního života v Latinské Americe, Africe či Asii.

Na rozdíl od svých dvou předchůdců totiž František nevidí podstatné spojení mezi osudem křesťanské víry v Evropě a budoucností katolické církve na světě. Podle něj by rekolatinské paradigma mělo hrát vlastní specifickou, ale už nikoli exkluzivní roli v církvi, která hledá skutečně univerzální katolicitu. Je třeba jednat

KŘEŠŤANSKÝ HUMOR

Byli jednou dva spolužáci z teologické fakulty. Jeden zvolil akademickou dráhu a stal se profesorem na teologické fakultě, druhý se stal venkovským farářem. Jednou zajel profesor na návštěvu k bývalému spolužákovi na venkov a přijal žádost, aby měl v neděli kázání. Zvolil si téma, zda je Ježíš přítomen mezi věřícími při zpřítomnění. Jenže zapomněl, že před sebou nemá studenty teologie, ale sedláky, selky, pacholky a služky. A tak to rozebíral velmi podrobně z hlediska teologického, psychologického, fyzického a metafyzického... bylo to dlouhé a nudné.

inkluzivně a integrovat i další kulturní a jazykové kánony světové církve. Globalizace nemusí znamenat nucení a dominanci západní modernizace. Obnovený jezuitský globální étos, který vtiskl řádu zesnulý generál Pedro Arrupe a jezuitu Bergogliu formoval, se naplňuje ve Františkově doceňování diverzity a plurality jazyků, kultur a projevů křesťanské zkušenosti v církvi a odvahou hledat nová vyjádření.

František, podobně jako Jan XXIII., sdílí směřování církve ke skutečné katolicitě. Prosazuje antiideologický katolicismus, jiné pojetí katolicity než univerzální prosazení instituce, ale naopak osvobození od kulturního a historického sebeuspokojení. František rozhodně nemá stejnou ambici jako Jan Pavel II. udělat ze své rodné církve model a vzor prosazovaný pro celou církev. Františkův mnohostranný ekumenismus, v němž je respektovaným partnerem, jehož pojí osobní přátelství s pravoslavnými, židovskými, muslimskými či letničnickými a evangelikálními představiteli, vede k prolamování teologických a geopolitických bariér. Pokud jde o vztahy mezi církvemi, navštěvuje různé země a zdůrazňuje ekumenismus krve pronásledovaných křesťanů různých církví a konfesí.

- pokračování -

Tomáš Petráček